



УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА  
Верховний Архієпископ Києво-Галицький

Аркуш 1 із 4-х

Вих. ВА 23/265

**«Я ТЕБЕ НЕ ПОКИНУ!» (Євр. 13, 5)**  
**Послання Синоду Єпископів**  
**Української Греко-Католицької Церкви 2023 року**  
**до духовенства, монашества та мирян УГКЦ**  
**і всіх людей доброї волі**

*Сам Господь ітиме перед тобою, Він сам буде з тобою;  
не опустить тебе й не покине, тож не бійся й не тривожся (Втор. 31, 8).*

**Дорогі в Христі!**

Цьогорічні синодальні наради проходили 3–13 вересня у приміщенні Папської колегії святого Йосафата в Римі. Ми, єпископи УГКЦ, прибули з усіх куточків світу на тлі повномасштабної війни, яка триває вже 18 місяців, — злочинної і смертоносною агресії Росії проти самостійної держави України і проти українського народу, який має власну історію, культуру, духовну ідентичність та свої природні й духовні дари. Ми назвали наше зібрання «Синодом надії», бо, попри всі випробування, терпіння і втрати, відчували і продовжуємо відчувати безнастанну Божу присутність і близькість, стаючи свідками довершення на нас Його непомильної обітниці: «Я тебе не zostавлю, Я тебе не покину» і також «Господь – мій помічник: я не боюся. Що може мені людина зробити?» (пор. Євр. 13, 5-6).

Упродовж синодальних днів ми разом з усильними молитвами за справедливий і тривалий мир дякували Богові ще й за те, що наша держава вистояла у найважчі, вирішальні тижні й місяці сучасної російської агресії. Справді, тільки тому, що Бог нас не покинув у час випробувань, ми вистояли і відбили атаки ворога на саме наше буття та на основи загальнолюдської цивілізації. Словами Псалмоспівця з повним правом можемо сказати: «Коли б не Господь, що був з нами, як повстала була на нас людина, то нас поковтали б живцем, коли розпалився на нас їхній гнів, то нас позаливала б вода, душу нашу потік перейшов би, душу нашу тоді перейшла б та бурхлива вода! Благословенний Господь, що не дав нас на здобич для їхніх зубів!» (Пс. 123, 2–6).

Справді, те, що наша держава і наш народ вистояли перед набагато більшими силами супротивника, особливо в перші тижні повномасштабного вторгнення російських окупантів на нашу землю, можна визначити хіба що словом «чудо». І за аналогією до «чуда над Віслою», як польський народ окреслює свій порятунок від російських загарбників у 1920 році, наш народ став свідком і співтворцем того, що можна назвати «чудо над Дніпром», яке відбулося тоді, коли ворог був відігнаний від української столиці і з берегів Дніпра розпочався нестримний шлях до повного і остаточного визволення усієї нашої землі від окупантів.

Ми не випадково називаємо наш народ співтворцем цього чуда, бо українці стали знаком Божої сили і присутності в ці нелегкі дні й місяці випробувань. Наш народ